

Daniel-Dumitru Darie

Pașaport

Pașaport

sau

sau

Primele semne

Primele semne

Editura Arhip Art
Sibiu 2007

Daniel-Dumitru Darie

**

Pașaport sau Primele semne

Editura ARHIP ART – Sibiu, 2007

©toate drepturile sunt rezervate autorului

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DARIE, DANIEL-DUMITRU

Pașaport sau Primele semne/Daniel-Dumitru

Darie Sibiu, Editura Arhip Art, 2007

ISBN (13)978-973-8962-18-7

821.135.1-1

Grafica interioară:

Liviu Marinescu

Eu, ca prefață

Revin acum și n-am să spun nimic
Cu toate că mai toate se compară
Că iar e greu și iar e frig în țară
Și viața cu nimicuri mi-o complic.

Am pus cândva politica la zid
Redând speranța vorbelor directe,
Și n-am slujit păcatele obiecte
Cedând dorinței de a fi servid.

Mai mult, n-am vrut să uit de Mareșal,
Ori că Moldova e-mpărțită-n două,
Și-am strâns în palmă boabele de rouă
Plângând țăranii satului real.

Iar omul nou m-a tot dezamăgit
Când nu-și mai amintea de Bucovina,
Sau când, mereu, pe alții dădea vina
Că tot trăim pe muche de cuțit.

M-am dus și la biserică să știu
Ce crimă fac cei ce mai au conștiință.
Și uite-așa, cu cea mai buna știință
Am înțeles că eu degeaba scriu.

Acum revin știind ce lucru fac
La ceasul când istoria se mișcă
Și viața-i o continuă morișcă
Spre deznădejdea celor care tac.

Aduc din timp un gând adolescent
Fără să schimb nimic din vechea formă
Că traversând mereu câte-o reformă
Aș fi cobai cu suflet repetent.

Aceasta e prefața mea de om
Ce își mai pune viața pe hîrtie
Și regăsește-n șoapta sa pustie
Hotarul istovitului atom.

Am fost rebel și tot așa voi fi
Și tot mereu cuvântu-l spun pe față
Cătând lumina copcilor de gheață
În marea încercare de-a trăi.

31.12.2006

Autobiografic

(1)

Acum 24 de ani, în Iunie 1982 plecam pe un drum hărăzit de necesitatea împlinirii. Era momentul încheierii unei firești perioade existențiale. Pasul necesar trecerii pragului (admiterea la liceu) – un pas ce în acel an era necesar a fi talia săritorilor cu prăjina – m-a propulsat pe orbita celor care nu aveau voie la întoarcere. Aveam de ales astfel doar drumul înainte.

Cum viața e o înșiruire de întâmplări și coincidențe, coincidența a fost ca noi, cei care în 1982 pășeam ca elevi ai clasei a IX-a la Liceul de matematică-fizică "Traian" să începem un nou ciclu al vieții noastre la 100 de ani de când se hotărâse înființarea acestei cetăți a științei, făuritoare de oameni cărora li s-a recunoscut emblema de personalitate.

Furcile caudine ale obligatorului spirit al Liceului „Traian” ne-au triat în mod continuu și nepărtinitor. La doi ani de la acea „mare trecere” ne-au mai trecut odată prin sită. Am rămas mai puțin într-o firească și necesară luptă pe acel drum ce ne-am impus. Și am reușit să parcurgem și

acel drum, împletind viața de elevi cu trăirile de adolescenți. Și ne-au unit întâmplări, bucurii, firești descumpăniri, rătăcirii, complicități, urcușuri și coborâșuri pe ale noastre continue cărări ce au împletit drumul.

1986, Iunie a adus clipa de împlinire și de răscruce. Din acel moment drumul se vroia petcruit doar de vrerea proprie. Și, de aici înainte a fost mai ușor pentru unii, mai greu pentru alții, mai lung sau mai scurt, dar, peste ani, pentru aproape toți, suma a fost pozitivă.

Am redevenit de multe ori în vremurile acelea, regăsindu-mă acel ce am fost. Mi-am căutat schimbările pe care cei ce atunci mă știaau spuneau că sunt minore sau că nu există. Și, pentru că le dau dreptate, am readus către cei de azi gândurile acelor vremuri. Și ale acelor idealuri. Pentru că așa a fost să fie. Până acum firești sau nefirești opreliști au făcut ca aceste file de Pașaport ale devenirii să nu poată fi luminate decât de difuza lumină a sertarului. Iar dacă tot a fost să fie așa am și eu partea mea de vină. Cei ce știu povestea să o spună. Cei ce nu o știu, să nu o inventeze. Eu nu o voi spune!

Și astfel așa mă puteți descoperi pe mine, cel care am fost și sunt. De fapt acesta sunt eu. Un om ce a trecut prin timp, purtând urmele acelor timpuri. Și, poate, că a și lăsat urme în treceri. Poate am fost cuprins de deznădejdea idealurilor pierdute după acel Decembrie 1989 în care m-am implicat suficient încât să îmi pot permite să nu accept, de nici o parte, minciuna. Și poate de aceea, sau ca o premieră, în 24.12.1989 am preferat să rămân în lumea celor mulți. Și tot de aceea am preferat ca dovezile despre mine – cel din acele zile - să țină companie, în sertar, “gândurilor” ce se vor derula în continuare. Acum au rămas singure și tot așa or să rămână.

Prin ceea ce sunt, prin ceea ce fac, prin gând sau prin reacții, e posibil să fiu văzut ca un om controversat. Și poate că acesta e o realitate. Unii mi-au judecat contradicțiile pozitiv, alții, într-o normalitate a echilibrului le-au pus spre negativ. Și toate acestea mă definesc pe mine, un om în această mulțime de anonomi.

Poate, despărțindu-mă de un comportament care definește deja o modă – și referire fac la “plimbarea la Biserică de dragul imaginii” ca și de o neînțeleasă convertire la credință a celor care

erau străjerii ateismului – am lăsat loc de interpretare și am generat și mai multe controverse. Și astfel m-am situat, a nu știu câta oară, “împotriva tuturor”. Dar eu, față de mulți alții, am făcut acest pas în suficientă cunoștință de cauză. Iar explicațiile mele sunt simple: în primul rând ca unul ce încearcă să dea explicații fenomenologiei naturale – prin prisma faptului că am absolvit Facultatea de Fizică – și în al doilea rând am avut curajul și îndrăzneala să trec mai departe de spusele oamenilor în sutană – preoții – și să încerc să dezleg tainele și tănuirile credinței creștine. Și cum firul drumului s-a cam întors și către cei pe care noi îi blamăm ca păgîni, am considerat ca fiind absolut necesară delimitarea. Mai mult decât atât, instituția numită biserică se face de toate vinovate. Instituția și oamenii care o slujesc și mai ales cei care se fac a o sluji. Mă plec adînc în fața sfinției lui Daniil Sihastru, a demnității lui Constantin Brâncoveanu, a celor care cu Dumnezeu în suflet s-au jertfit pentru credință, neam și pământ. Dar nu pot accepta pe cel care, cu Biblia sau crucea în mână, se bucură de durerea altora. Nu voi accepta plecaciunea acestora în fața mai-marilor vremii, batjocorirea și

chiar uciderea unor oameni în numele unei credințe.

De ce oare au existat cruciații? De ce s-au înfățișat biserici nefirești, de un alt rit, dar subordonate unei alte cîrmuiri? De ce a existat războiul din Iugoslavia? De ce impunem democrații cu bombe aruncate din înaltul cerului și cu tancuri răscolind pămînturile sfinte ale altora? De ce s-a impus și de ce am acceptat uciderea unui conducător într-o zi considerată sfîntă? De ce încă mai mor oameni într-o procesiune de exorcizare?

Acesta sunt eu. Rebel și împotriva curentului. Mereu întrebător. Cu mine, cu alții, cu tot ce se întîmplă. Și mereu în căutarea răspunsului. Și așa voi încerca să fiu mereu. Cameleonul e poate frumos. Dar omul-cameleon nu cred că poate avea o astfel de etichetă. Acea etichetă derivă din comportament, care, neaoș, românește, se numește curvărăsie. Iar eu nu vreau legată de numele meu acea etichetă. NICIODATĂ....

D.D.Darie
Drobeta Turnu-Severin
31.12.2006

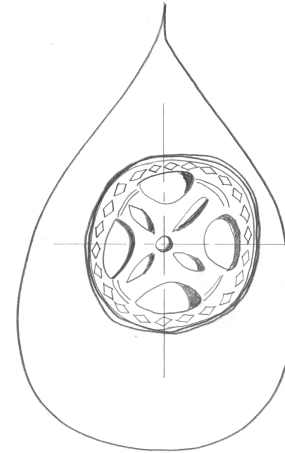
Tuturor,
Celor care mi-au dat tăria,
Celor care mi-au sădit și deznădejdea,
Celor cu care mi-am intersectat drumul,
Celor ce mi-au tăiat calea,
Și
Mai ales
Acelui OM ce mi-a dat puterea de a
renaște
Și nu doar odată
Aceleia,
Pasărea măiastră,
I

Gînduri către cititori

Cum să fie slugă pana
doar nimicului meschin,
cît în sînge arde rana
aburind paharul plin?

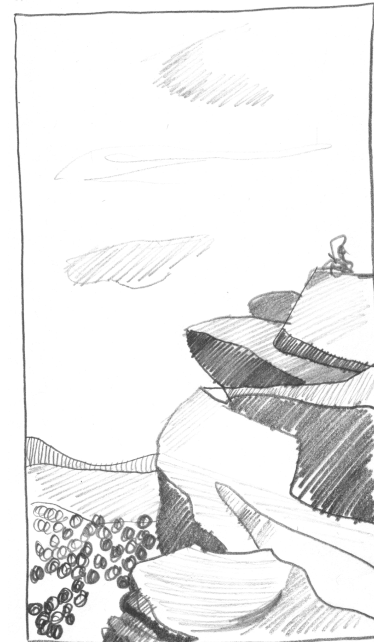
De citiți aveți cuvîntul,
vorba-i liberă prin sine...
De cînd lumea și pămîntul
adevărul e-n ruine!

S-a vorbit, s-a spus într-una,
Chiar de ce nici nu se știe.
Dar eu tot iubesc furtuna
Ce îmi spune: Scrie! Scrie!...

Lacrima

Lacrima-i putere,
Lacrima-i durere
Mîine-i mîngîiere
Restul e tăcere.
05.03.1977

Drum spre creste

Haide, hai alături, sus pe creste,
Hai în umbra nopții din poveste,
Urc-alături pasului hoinar,
Muntele ne face drumul dar.

Hoinar precum eram
Mereu te căutam
Te așteptam să vii, să nu mai pleci.
Cu ochii către cer
Erai un fad mister
Pe negrele și asprele poteci.

Plecînd ades în munți,
Urcînd spre soare punți,
Te căutau pîraie și văi seci.
Umblînd ades hoinar
Ți-am dat cărări în dar
Ți-am dat izvoare limpezi, ape reci.

Precum hoinar eram
Privirea-ți căutam
Și-ți ascundeam ce poate fi mai greu,
Eram stindard și foc
Și te purtam în joc
Cum mă-ndemna pe drumuri pasul meu.

Te privegheam tăcut,
O luam de la-nceput
Urcam, urcam și tot așa mereu,
La ceas de vis tîrziu,
Veghindu-ți cerul viu
Ți-am pus pe frunte nimb din cerul greu.

Umbra

Ce umbră tainică te-ascunde
În amintiri și primăveri?
Eu plec la drum dar nu știu unde
E ziua care a fost ieri.
A fost ce-a fost și niciodată
Nu vei mai fi un pas concret,
Iubirea mea nu te mai cată
În ascunzișul tău secret.

O umbră veșnic visătoare
Din flori de crin și flori de mac
Mă-nchide-n mine și mă doare
Și-n vînt de noapte mă prefac.
În ascunzișul tău din umbră
Mă plănuiеști în fel și chip
Mă vezi în răzbunarea-ți sumbră
Ca valul mării pe nisip.

În umbra ta neștiutoare
Se pierde și destin și vis,
Credința ta revoltătoare
E doar eternul compromis.
Și-n lacrimi zboru-i o mirare,
Vechi amintiri de vis răzleț
Și-am nimicit prin condamnare
Un vis frumos și-un vis măreț.

De-acum și pentru totdeauna
Rămii doar drumul paralel,
Privind în soare eu văd luna
Și la desfrîu fac iar apel.
Rămii o umbră-n veșnicie
Îmbrățișînd un univers,
În viața ta-i doar armonie,
Un drum al vieții nemaimers.
24.01.1985

Firesc să cad

Și vor fi de toate și firesc să cad
Într-o lucitoare armură de seară,
Pașii mei prădalnici, buciumați de vară
Vor clădi apusul pe-nroșitul vad.

Se va scurge-n semne unda cristalină
Flautul va ninge ace verzi de brad,
Sau va fi nimicul, cum, firesc să cad,
Zace-n bezna sfântă haos de lumină.

Palme-ncătușate vor culege urme
Peste sărindarul inimii ce-l prad,
Vor rămîne visuri, cum, firesc să cad
Oropsită-i toamna zilele să curme.

Ochii din privire vor depune șoapte,
Istovirea-n plînsuri își va face vad,
Nu vor fi păcate, doar, firesc să cad
Într-o infinită, călătoare noapte.

Și vor fi de toate și firesc să cad
Peste infinituri, peste mai aproape,
Vin înlăcrimate picături din ape
Ce apun în pasul rugului de brad.

Nu va fi nimic. Doar, firesc, să cad!
07.07.1985

Ultima toamnă

Încă-o frunză moartă mi-a căzut pe gură,
Inima firavă ține-n ea măsură,
Pasuri susurate toamna înfierbîntă,
Ochii plini de focuri stelelor se-avîntă.

Stelele de pradă au iluzii triste,
Frunzele mărunte mor ca să existe,
Risipindu-mi vise caut altă poartă,
Pasul depărtării are iz de ceartă.

Ordine de ceață mă ard în zăpadă,
Frunzele se sfarmă și-n ochi or să-mi cadă,
Osia de clinchet mă-frînge obraznic,
Ceața dimineții e un vis zadarnic

Cîtă prăbușire pentru-o înălțare,
Cîtă deznădejde trece în uitare,
Palma mea întinsă frunzele adună
Anii-și pierd valoare tot plătind arvună.

Vor rămîne pașii, vor rămîne zile,
Culcă-te în pace, pace dormi copile,
Vor rămîne toate, frunzele de toamnă
Dorm în adormirea care mă îndeamnă.

Într-o frunză moartă mi-a căzut privirea,
Vîntul soarbe clipa, clipa-i amintirea,
Păsări călătoare de deasupra țipă,
Ultima mea toamnă, ultima ta clipă.

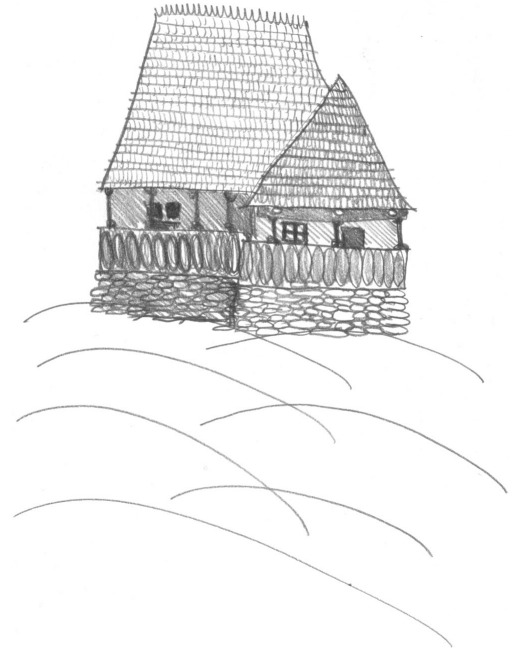
Sfârșit de an

Încet, sfârșitului de veac se-adună
Strivita cale prinsă în amiază
Și-ntru-nceput puterii se-mpreună
Uscată-n umbra arsă de o rază.

Prohod de veac pe umbre mă asaltă
Și-mi pun pe cap coroana din secure
Și urcă scara patima înaltă,
Dintre copaci furîndu-mi o pădure.

Înalte zări, înaltă dănțuire
Pe rug încins de frunze căzătoare
Într-un sfârșit de an e o iubire
Ivită vag, mereu înălțătoare.

Într-un sfârșit de an e o iubire
În care ființa mea e-nălțătoare.

Zidire

Apropie-te-n margine de lume
Tu, care cați destin și întâmplare
Și caută-ți între ruine nume
În marea amintirii de hotare.

Să îți adui întreg de parte sfântă
Bătut pe muche aspră de cuțit
În lacrima ce cerului se-avîntă
Din osul tău avid de infinit.

Cu ultima privire-ncărunțită
Tu fă-ți un loc de zbor și priveghere
Să poți răpi-ntrebarea înjosită
De cei avizi de rang și de avere.

Și-n ropotul de murmure încete
Aprinde-te-n firavul tău cuvînt.
Și culcă-te cu fața la perete
Ca inima s-o simți lingă pămînt.

În urmă să-ți rămîină numai pașii
Ca de la Lună puși pînă la Soare,
Să te adune dintre ei urmașii
Punîndu-ți nume sacru de eroare.

Și fiindu-ți vorba pavăză firească
Numai atunci să-ți fie de ajuns,
Te poți întoarce-n soarta omenească
Zidit între-ntrebare și răspuns.

Tîrziul An Nou

S-ar putea să treacă păsări călătoare
Înspre nordul arctic, înspre sudul sec,
Anul iarăși trece fără sărbătoare,
Eu, în deznădejde, clipa o petrec.

Printre datini triste pravile s-or bate
Între stîncă albă jnepeniș arzînd,
Se vor plînge anii cînd se vor socoate
Între ei șagalnici, între noi plîngînd.

Toate se vor scurge printre ceți pe cetini
Înspre cerul nopții, ca un trist cadou,
Vom petrece viața printre vechi prieteni
Neștiind de-acuma cînd e Anul Nou.

Vulturii de munte vor veni agale
Printre lupii iernii, prăduind firesc,
Se vor trece ape tot venind din vale
Peste matca lumii, pe un vad ceresc.

Vor veni tîrziuri printre orologii
Între ani ce-or bate, tîmplele, cărunți,
Vor trece-n plutire, nerostit, elogii
Brazilor dînd nume cînd îi fur din munți.

Numai osîndirea va fi legiuirea
Cea din totdeauna, cea de nicăieri,
Semănînd a iarnă, toată împlinirea
Va fi doar ecoul zilelor de ieri.

S-ar putea să treacă păsări în întoarceri,
Toate se vor șterge, fi-ne-vor cadou
Vor veni tîrziuri, vor veni petreceri
Vom fi iarăși fii Anului cel Nou.

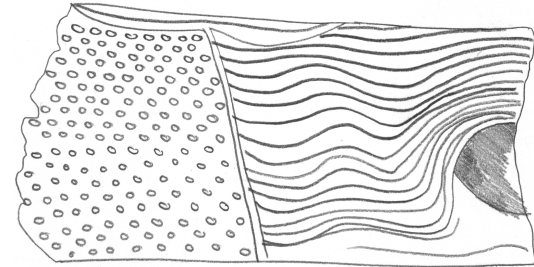
Cer de apă

Sub umbre de apă
Mai toate-or să-nceapă
Și-n umbre-or să vină
Strivite-n lumină.

Și toate-or să-nceapă
Din sânge de țeapă
Și lin cade-n tină
Hercul de lumină,
Pustiu să strivească
O roată luminească.

Lumini or să umble
Pe niscavai umbre
Și urlete triste
Pierind să existe
Încet se vor frînge
Cu lacrimi în sânge.

Și-n umbre de apă
Iubiri or să-nceapă
Strivite-n lumină
Veni-vor să vină.

Fără timp

Timp nu am deloc,
Totul e un joc
Iar eu ard în foc.

Se sfârșește-n mal
Val plîngînd, pe val,
Alburi de voal.

Pravile se zbat
Zborului uitat,
Veșnic zbuciumat.

Focul arde-n lemn,
Umbră de îndemn
Rostuit solemn.

Pășuiri de dor
Trag mereu în zbor
Mucnea de topor.

Urmele iau foc
Și se prind în joc,
Măsluind un troc.

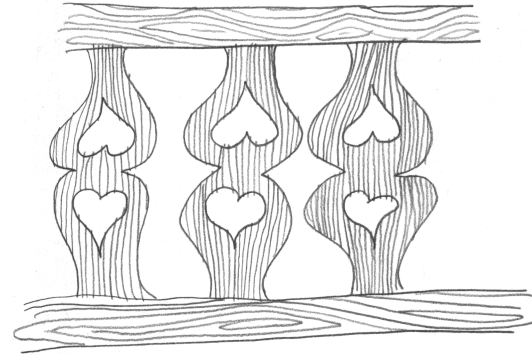
Ecou

Raclă de cioburi topite
Ape-nvrăjbite-n izvor,
Porțile noapții-s topite,
Trase mereu în decor.

Victimă-a pajurei nopții
Palidă urmă-n trecut,
Moartea nici n-are proporții,
Are doar timp de-mprumut.

Tron de stindarde funebre
Pod peste culmi de văzduh,
Aripa porților negre
Are un înger în duh.

Iarăși și iarăși, din nou,
Viața e-al morții ecou.

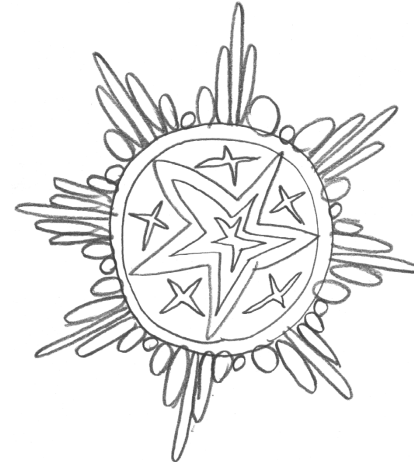
Fără drept

Noi n-avem dreptul să ne mai iubim
Și n-avem dreptul să ne știm aproape,
Avem doar timpul să ne pribegim
Pe apele lunatice de noapte.

Noi n-avem dreptul să ne mai cunoaștem
Și n-avem drept în noi să ne simțim,
Avem numai trecutul să-l străbatem
Prin apele din lacrimi ce privim.

Noi n-avem dreptul să ne dăm nici mîna
Și n-avem dreptul să ne știm în gînd,
Avem doar haos să strivim lumina
În ochii ce privesc în gol, arzînd.

Noi n-avem dreptul să ne mai iubim
Și n-avem dreptul unor orișicine,
Avem doar timpul să ne pribegim
Ascunși fiind mereu printre ruine.

Ploaia

Răstigniri de stele mîngîie pămîntul,
Șoaptele adună frunze verzi de iarnă,
Nu mai e putere, a rămas înfrîntul
Alb și marmoreic tainele să cearnă.

Molcome izvoare cad în ispășire
Prăbușiri se-neacă pline de război,
Zborul se-ntregește plin de-nrîurire
Sfărmînd trecutul și lovind în noi.

Picături de clipă bat în ochi privirea
Obosit e cerul prins pe Carul Mare
S-a-nvelit nădejdi colindînd iubirea
La apusuri albe pline de chemare.

Lucitoare unde plămădesc pustiuri,
Susur de izvoare bat încet la porți,
Numai orologii vor pîndi firziuri
Către împlinirea uzurpată-n sorți.

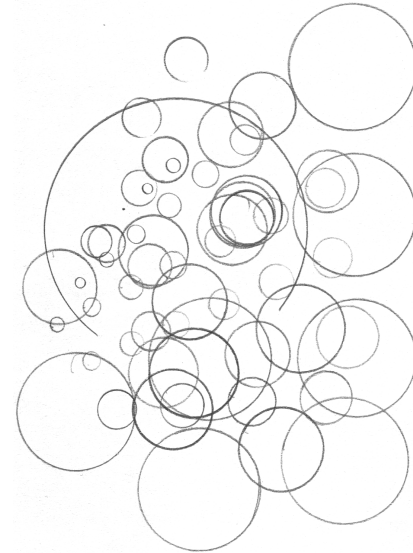
Oglindiri de spadă taie nodu-n două,
Praguri de izbîndă urlă în nefire,
Picături de sînge, picături de rouă
Se prefac în lacrimi plînse de-o privire.

Vin scînteii la tărături pline de-nsetare
Vin și vin și pleacă nevăzut de-nset
Ruguri călătoare se aprind în soare
Învrăjbindu-mi ploaia fără de regret.

Stih

De cînd puterea vieții mele cată
Privesc făptura ta adevărată
Și-mi dă pedeapsă-ntreaga mea mîndrie,
Te văd așa cum scriu o poezie.

Și tot mereu te caut, tot mereu,
Această poezie n-o scriu eu.
Ucide-mă,
 iubește-mă,
 e dreptul tău.

Retragere

Azi, tot ce știi tu despre mine
E doar atît cît îți convine,
Sub gînd perfid de răzbunare
Sînt doar un semn de întrebare.

Găsind un rost în rătăcire
Tu arzi mocnind și-n amintire
Legînd speranța tuturor
De-un ceas ce tot încurcă ora.

Prin vis crescînd și renăscînd
Eu port același tainic gînd,
Să mă prefac, să înțeleg
Și de trecut să mă tot leg.

Nepăsuit de existență
Am absentat fără frecvență,
Și-am existat în nemișcare,
Prăvalnic, taină călătoare.

Sub haina modei demodate
Credințe-am strîns nenumărate.
Și-am înțeles că din eroare
Am tras cu ochiul către soare.

Și-am numărat cu pas rebel,
Un el și-o ea. Perfect drapel.
Și a rămas doar nu ori da
Peste un prag ce va-ngheța.

Am fost un trăsnet fără moarte
Ducînd lumini spre mai departe,
Dar am rămas fatalitate
Și dor, mereu, de libertate!

Azi, doar atît știi despre mine
Și crezi că totul îți convine
Dar totuși sînt din întîmplare
Un mare semn de întrebare.

Însemn

Și e trist și-atît de bine,
Eu port gîndul de la sine,
Eu port gîndul pentru mine,
Și e trist și-atît de bine.

Ca pe-o utopie-nsîngerată
Te mai cat și vreau să te mai am
Cînd plutesc pe aripi de săgeată
Cu iluzii și noroc infam.
Printre tot ce-n noapte iluzoriu
Se așterne peste tot ce am
Mă declar prăpădul provizoriu
Cu iluzii și noroc infam.

Prin întunecatele dezastre
Împărțite pentru doi la doi,
Peste depărtări și peste astre
Eu voi fi tîrziul tău apoi.
Dintr-o emisferă fără suflet
A îndepărtării dintre noi,
Mai revin cu pasul fără umblet,
Ca să fiu tîrziul tău apoi.

Caut clipe, caut disperare,
Regi ai munților ascunși în nori,
Delirînd eterna murmurare
Peste dimineți strivite-n zori.
Amanet pe vorbă și pe faptă
Peste gînd și peste sărbători,
Rostuind a lumii vechea șoaptă
Peste dimineți strivite-n zori.

Intrigant cu toate, cu-nceputuri
Nu mai pot nicicum să te mai am,
Și mă regăsesc printre rebuturi
Doar cu gînd și cu noroc infam.
Și cătînd mereu printre confuzii,
Nu mai știu nici eu ce căutam
Însă rătăcesc hrînind iluzii
Doar cu gînd și cu noroc infam.

Am fost

Am fost și eu copil cândva,
Strivit de un hotar umil,
Mereu dorindu-mi altceva.
Am fost, am fost și eu copil.

Am dat și eu la stele foc,
Chiar vorbe grele-am îndurat
Și mi-am umbrit al meu noroc
Și foc nebun la stele-am dat.

Am plîns cu urme pe zăpezi
Și am clădit și-am sfărîmat,
Doar peste nopțile-n grămezi
O urmă albă am lăsat.

Am stingherit în vetre foc,
Am strîns cenușa pe cuțit,
M-am stingherit apoi în joc
Și focul negru am slujit.

Mi-am pus în palmă vechi stindard
Să n-am nici ochi și nici urechi.
Și am ajuns în foc să ard
În palmă cu stindardul vechi.

Am fost. Am fost. Copil am fost
Pluteam pe cerul de april.
Azi amintirile-mi dau rost.
Am fost. Am fost și eu copil.

Cuvînt paradoxal

Ai apărut ca și o stea
Din margini de hotare
Și te-ai pierdut în lumea mea
Precum o întrebare.

Rămîne sacru și-nțelept
A nopții sfiiciune,
Iar dimineața te aștept
Să știu ce ai a-mi spune.

Și ochii tăi căutători,
În noaptea demascată,
S-au înălțat biruitori
Să uit ce-a fost odată.

Dintr-un paradoxal cuvînt,
În dimineți apuse,
O altă lume, din pămînt,
Adună nopți răpuse.

Am adunat pe buza mea
O noapte-nsîngerată
Și am sfîrșit a nu mă vrea
Chiar șoapta mea uitată.

Cu răul împletind dispreț
Numit-am sărbătoare
Izbînda șoaptelor de preț,
Să nu știm ce ne doare.

Tu m-ai numit din depărtări
O șoaptă zbuciumată,
Dar am plecat pe trei cărări
Spunîndu-ți: Niciodată!

Păcat am pus în vorba mea,
Cînd foc dădeam la lume
Ca să-mi păstrez lumina ta
Punîndu-ți chiar eu nume.

Te otrăvești cu-aceiași gînd
Să împletești sorocul,
Dar încă îți urăști plîngînd
Și soarta și norocul.

E rîndul meu să te numesc
Demon și înger rece,
Acum îți spun că te iubesc
Cînd zorii stau să plece.

Aceasta e și vorba ta
Strivită de păcate,
Ai început a mă uita,
Și-ți dau acum dreptate.

Lumina-i gîndul în cuvînt
Și rînduri peste rînduri,
Pămîntul mi-l numesc pămînt
Și-l prăpădesc în gînduri.

De șoapta mi-o numești acum
Hotar fără hotare,
Mai ieși o clipă-n al meu drum
Și-apoi te pierde-n zare.

Nu am uitat și-am înțeles
Tu nu faci cale-ntoarsă,
Și mă supun, n-am de ales
Trecutul mă apasă.

E frig și este beznă iar
Și tremur pîn' la sînge,
Iubesc doar noapte ce-mi dă-n dar
O raza ce mă frînge.

Îmi iartă neîndurat cuvînt
Ce ți-am sădit în nume
Acum că uiți ceea ce sînt
Plecând în a ta lume.

Iubire în furtună

Afară e frig
și noi stăm împreună
Te iubesc. Doar atât
și afară-i furtună.

Lîngă soba în care
focul pîlpîie stins
Ne iubim peste seara
care-n ceruri a nins.

Sîntem singuri, noi, singuri
și e-atît de plăcut
Te iubesc cu zăpada
ce ne-a fost început.

Ceaiul e prea fierbinte,
aburește în noi,
Tu dă veste la lume
că suntem amîndoi.

Și cum focul ni-i visul,
visu-i focul arzînd,
Cu privirile-n timpuri
tu îmi ești foc și gînd.

Afară e frig.
Vom rămîne-mpreună
Ne iubim. Și atât.
Și afară-i furtună.

Discurs total

Hai să rostim
Și să mințim
Că numai adevărul l-am trăit,
Tu porți de-acum
Pe al tău drum
Nimicul ce-a rămas de-nfăptuit.

Cu vorba ta
De poți spera
Să mă condamni la moarte dacă vrei.
Din vis și gând
Să scrii un rînd
Ca să-l citești ghicindu-mi anii mei.

Și tot ce-a fost,
Azi n-are rost
Și poți să mă blestemi, să mă-njosești,
Mai am un dor
Biruitor,
Să mă urăști sau doar să mă iubești.

Cînd ai să crezi,
Ai să mă vezi
Netrebnic și nebun nestăvilit,
Tîrziu și rar,
Ca un coșmar,
Ne vom trezi din visul nesfîrșit.

Dacă prin tot,
Eu nu mai pot,
Strivit și osîndit peste vecii,
Să pleci, să pleci,
Prin vînturi reci
Și pîn' la urmă nici să nu mă știi.
Reșița

Pașaport

E cald pe continentele uscate
și toată miza e un pașaport,
iar drumurile-s veșnic exilate,
cuprinse-ntre dosare și raport.

Și doar fotografii și semne negre
sub datele de rost și contrasemn
și nimeni nu mai poate sta de veghe
la vama dintre șoaptă și îndemn.

Acum tu ții un pașaport în mână
și-aștepți să pleci în cursa ce-o pleca
către o lume ce o simt hapsină
și-n care toate pot a se-ntîmpla.

Te vei răni pe flori de mărar,
și semne ai să porți pe fruntea ta,
cum toată frumusețea-i în ruine
în timp vei și începe a uita.

Prin gardul înconjurului de lagăr
o umbră-a amintirii-ai să rămii
te va tăia ca pe un lemn, un joagăr,
tu, emigranta mea iubită-ntii.

Și vor rămîine datele la mine,
cu actele ce le-ai depus de mult
și cum nu te mai pot acum reține,
mă regăsesc în taină și te-ascult.

Dar tot mă vor lovi direct în față
ca pe boxeoru-ngenunchiat în ring
și-aproape cu întreaga mea viață
va trebui să plîng ca să înving.

Voi cere pașaport spre a te vede,
ascunsă pe la rude, dacă ai,
dar nu mă vei convinge să pot crede
că-mi poți vorbi prin semne, fără grai.

Eu tot te voi iubi ca pe scînteia
ce-ți încălzește încă noaptea ta,
și-mi biciuieste-n noaptea mea ideea
și gîndul meu, că nu te pot uita.

Și-n vizita pe care ți-o voi face
te voi găsi în tainicul fiord
în care te-ai ascuns pentru a zace
iubito, emigranta mea spre nord!

Dar umbra mea rămasă-aici, în vamă
va vrea să știe locu-n care stai
și-am să încerc să caut fără teamă,
să te găesc strivită de alai.

Și nu știu de atunci voi recunoaște
pe cea care ai fost aici, prin tot
și dacă ai dorința de-a renaște,
și dacă eu să te iubesc mai pot.

Din umbra aurorei boreale
un gând de vei putea să îl mai scrii
vei plînge drumul urmelor pe cale
dar n-ai să poți nicicînd să mai revii.

Te vor cuprinde, nu mai știu, de toate
și ființa mea-i o umbră și ocol,
de cîndva ai să poți zbura, socoate,
cum ai plecat, călătorind spre pol.

Regretul ai să-l simți cu-ntreaga ființă,
ascunsă-n gîndul trist împrăștiat,
doar pașaportu-ți este o credință
iar sufletul, în taină, zbugiumat.

Eu ochii îi închid spre a te vede,
te strîng pentru etern în mîna mea,
dar datele din pașaportul verde,
mă tot grăbesc să spun că voi uita.

Pleca-vei peste cîteva minute
cu-această cursă care va pleca.
iar vorbele ce le rostesc sînt mute
căci, tainic, te-aș ruga a renunța.

Dar, tu, nu poți să spui două cuvinte,
rostești doar clipa ce ți-o voi rosti
și-n vorba ta e-un veșnic înainte
înduplecat mereu pe a nu ști.

Parapet

Prin timp pierdut
Văd doar trecut,
Și ochii ni-i inundă, iarăși, ploi.

Prin împliniri
Și amintiri
Se vor sfârși poveștile în doi.

Ne mai mișăm,
Ne mai iubim,
Ne mai iertăm sub norii luminoși.

Și-n tot cu tot
E doar complot,
Vom fi, prin veșnicie, mai frumoși.

Îmi pare rău
Căci gândul tău
S-a dezbinat treptat din doi în doi.

Și tot privesc
Ce nimeresc
Și văd că totuși din senin cad ploi.

Un vechi cuvânt,
Atît de sfînt,
Ne-a zbuciumat prin tot ce-am împlinit.

Te rog mereu,
Pe Dumnezeu,
Cît încă vreau să jur ca te-am iubit.

Dar am un drum
Prin nori de fum,
Chiar îmi spuneai că sînt înfumurat.

Acum greșesc
Și pedepsesc
Ce-a fost și ce n-a fost adevărat.

Dar prea a fost adevărat
Ca să îți spun că te-am uitat.
Prin cîte vesel spun că sînt
Eu cel mai trist rămîn prin cînt.

Iar vorba plînge de durere,
Adio sau La revedere?

Tîrg

Iubita mea, ți-am cumpărat oceanul
Încărunțit de valuri la refuz,
Nu te uita că eu sînt pămînteanul
Ce te iubește-n felul său ursuz.

Ascunde-te pe țărături fericite,
Eu sunt Neptun în trăsnet și în foc
Ce-n marea zbuciumată de ispite
Te va găsi în orișicare loc.

Iubita mea, sărmană Atlantidă,
Trecutul mi-l citești mereu în gînd,
Furtuna se abate mai servidă
Atîtor rele ce ne vin, la rînd.

Nu căuta spre stele de departe,
Puterea lor înseamnă doar blestem,
Aici eu sînt destinul fără moarte
Și-n valuri de furtună nu mă tem.

În jurul nostru-s sute de catarge
Plutind din negrul abisal adînc,
Tu zodia tăcerii mele-o sparge
Să fii lumina mea sub care plîng.

Ți-am cumpărat oceanul în furtună
Doar tu poți azi să mi-l mai domolești
Și-noapte ce trecutul împreună
Ai să înveți din nou să mă iubești.

În Biblie s-a scris prin alte ere
Că apa este totuși un uscat
Să dăm crezare altor emisfere
Și-astfel să ne iubim cu-adevărat.

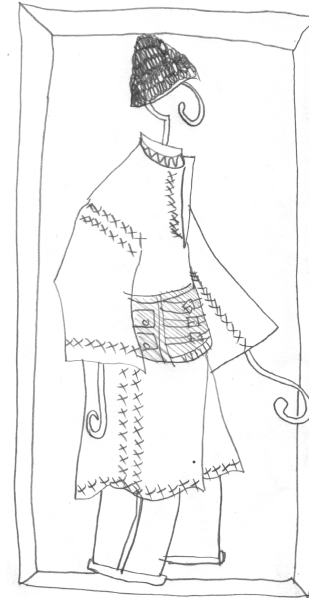
Iar dacă-mpleticiți în legislații
Ne vor tîri consoanele-n proces,
Să nu uităm că mai avem relații
Și sîntem chiar subiect de interes.

Să ne iubim îmbrățișați sub ape,
Ca două plutitoare alge verzi,
Să fim prin veșnicii tot mai aproape,
Să-ți dau în taină marea s-o păstrezi.

Hipnoptizați de cele ce-or să fie
Ne-om aduna din zborul rătăcit
Vom fi o clipă zbor și bucurie
Și ne vom pierde cum ne-am și ivit.

Dar vom trăi ca doi retrași lunatici
Doi oameni plini de apă și de zbor
O lume blestema-va doi apatici
Dar lumii tot de noi îi va fi dor.

Să ne iubim pe țărmurile mării
Cu ochii-nchiși și-nveninați de cer,
Apropiați mereu îndepărtării
Să tîrguim prea tainicul mister.
Reșița

Elegia călărețului fără cal

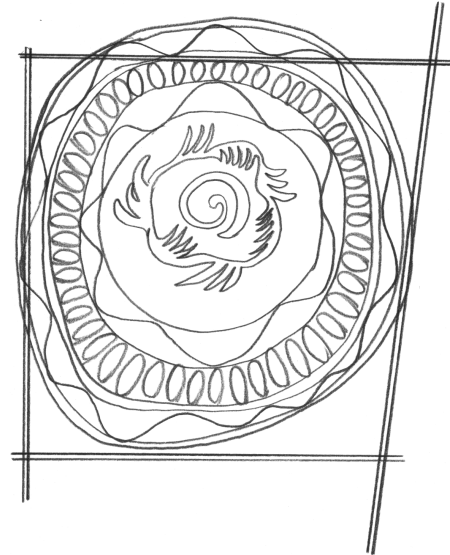
Dați-mi biciul meu, e-hei,
Să-mi adun toți anii mei
Și s-alerg, s-alerg, s-alerg
Prin pădure să mă pierd.

Și s-alerg spre zori de zări
Cu-al meu dor de depărtări,
Să mă duc, să mă tot duc
Botezat cu flori de nuc.

Dați-mi pinteni, dați-mi foc
Să fiu umbră altui loc
Și să fug, să fug, să fug
Să aprind în cer un rug.

Să mă pierd prin împliniri
Între vise și-amintiri
Și-ntr-un nor de foc s-ajung
Să nu-mi fie drumul lung.

Curcubeul plînge-n zări
Iar eu zac de depărtări.
Dați-mi caii mei de foc
Să alerg după noroc.

Neuralgie

Răvășirea se adună
Sub halou de semilună
Dar, la dracului cu toate
Un abis ne mai socoate.

Hai să mergem spre dezastrul
Zborului de cer albastru
Cînd cu ultima suflare
Ne zdrobim de întîmplare.

Fie-ți patima ursită
Peste lumea mărginită
Și te du unde mă duce
Urma prinsă în răscruce.

Și mai hai spre barieră
Îngropați în lizieră.
Dar, la dracului cu toate,
Doar abis ni se mai poate.

Unire în munte

Să fim noi doi, în vârful unui munte,
Să ne-nvălmăm la umbra unui foc
Și să ne-mbete tragic amănunte
Aduși de gândul lumii în mijloc.

S-avem un drum pe negrii colți de stîncă
Și ape să ne murmure-mprejur
Să ne mîngîie unda lor adîncă
Cu picături de cer senin și pur.

Să fim acolo umbra de pe lună,
Să mîngîiem a lumii depărtări
Să picure și fulgere-n furtună
Și să ne facem drum din întîmplări.

S-avem destinul primelor însemne
Al celor doi ce-ntîii au pornit
Iubindu-ne la foc firav de lemne
Să trecem pragul fructului oprit.

Să fim noi doi sub norii înălțimii
La umbra pajurei venind spre noi,
În necuprinse clipe a mulțimii
Să ne iubim sălbatici amîndoi.

Cascadele să tulbure văzduhuri
Și în ecou să cînte nunta ta,
Să-nchine depărtarea sfinte duhuri
Colind de dor și vis de a uita.

Să fim noi doi în vârful unui munte,
Să ningă peste noi scînteii de cer,
Să ne unească trainic amănunte
Îngemănați în ochi de vis stingher.

Dar

E ziua ta,
Deschide-ți pumnii strînși
Să-ți pun în palmă două lacrimi
una de foc
și una de gheață.

Cea de foc
din ochiul care singerează foc.
Cea de gheață
din ochiul care singerează gheață.

Sînt două picături hoinare
din primăvara sufletului meu,
din vara sufletului meu,
din toamna sufletului meu,
din iarna sufletului meu.

Deschide-ți palmele și strîngeți în pumni
două lacrimi pe care ți le dăruiesc
din ochii mei de foc
din ochii mei de gheață.

Păstrează-le și pune-le uneori foc
și mai pune-le gheață
ca să-ți oprești partea ta
care e întreaga mea privire a inimii.

Aceste lacrimi sînt darul meu de ziua ta,
Sînt pline de sîngele
ce-l plînge viața mea
în dorul ei de viața ta.

Iubește aceste două lacrimi!
Primește aceste două brumării
picături de rouă.
Dăruiește-le o clipă,
o clipă de două lacrimi.

Lacrimile mele... Plînsurile mele...
Zborurile tale...

Scrisoare cu ultima fotografie

Privește, mama mea, și tu, iubito
Această ultimă fotografie,
Nici eu nu știu pe unde am făcut-o
Nici fotograful, de-l întreb, nu știe.

Știu însă că lumina-i este semnul
Sau blitzul, dacă vrei, de mortieră
Ce a țintit în vreo trei cuie lemnul
La cel dintîi atac spre barieră.

Citiți la flacăra ce vă-ncălzește
Un strigăt scris cu lacrima pribeagă
Și parcă un abis se dezvelește
Și intră-n el, deodată, lumea-ntreagă.

Privește mamă, dacă dor îți este
Și mai citește, dacă vrei, ce scrie,
Poate așa va fi, doar o peveste
Și asta-i ultima fotografie.

Iubita mea, nu-ți ține jurămîntul
Dacă va fi să uit să vin acasă,
Să bați mereu, în lung și-n lat pămîntul
Să pot uita durerea ce m-apasă.

Acesta, mamă, este adevărul,
Așa mi-e scris de sînt în capul listei,
La voi, acasă, e în floare mărul
Și-aș vrea să stau și eu pe pragul prispei.

Dar poate o să stea, cîndva, acolo,
Această ultimă fotografie,
Și am să fiu și eu, dar mai încolo,
Că nu mai am azi timp spre a-ți mai scrie.

Și plec și las aici, acum, scrisoarea
Și-au s-o trimită alții către tine,
Eu plec să-mbrățișez îndepărtarea
Pe puntea dezrobirii de suspine.

.....
Acum, iubită mamă, fii tăcută
Îmi pare rău, așa a fost, și-i scris,
Că doar o schijă roșie și mută
M-a-nvăluit cu negrul ei abis.

Joc

Joc de-a baba oarba,
Negură-n scînteii,
De e neagră iarba
Tu nu mă mai vrei.

Ca o împlinire
Soarele apune,
Iar a mea iubire
Foc în ochi îmi pune.

Jocuri fără viață,
Jocuri fără moarte,
Eu te văd prin ceață
Tu mă vezi prin soarte.

Astfel bucuria
Urcă și coboară
Vine primăvara
Să mă dea afară.

Între ziduri negre
Eu clădesc o lume
Și-am să-i stau de veghe
Pînă îi pun nume.

Jocuri fără moarte
Jocuri fără viață
Tu mă vezi departe
Eu nu văd nici ceață.

De pe partea stîngă
Trec pe partea dreaptă,
Cine să mă-nfrîngă?
Cine mă așteaptă?

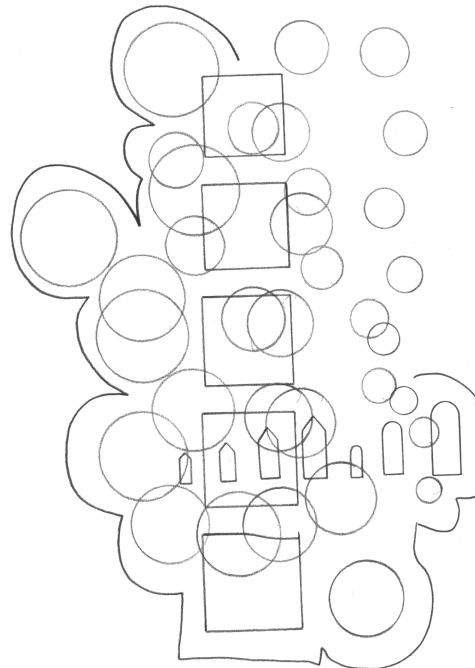
Ca o amăgire
Soarele răsare
Iar a mea iubire
E o întîmplare.

Jocuri fără viață,
Jocuri fără moarte,
Eu nu văd nici ceață,
Tu mă vezi prin soarte.

Cu cât spun mai multe
Ruinez palate,
Nimeni n-o s-asculte
Povestiri uitate.

Doar din întâmplare
Pun accent pe clipă
Și mi se tot pare
Că mă trec în pripă.

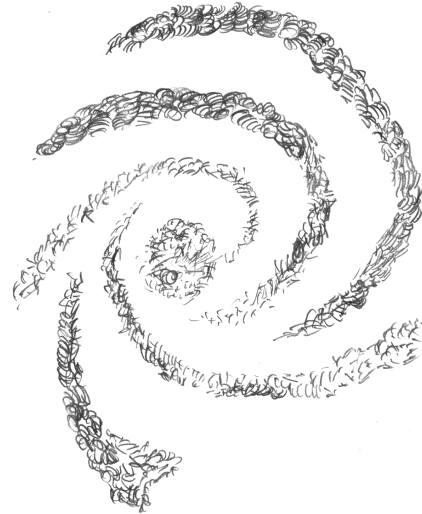
Jocuri fără moarte
Jocuri fără viață
Tu mă vezi departe
Eu nu văd nici ceață.

Pe flori de nufăr

Pe ape-nvolburate pîn' la sînge,
Ca orice mugur risipind lumină,
Sărutul nopților de veghe plînge
Pe adormirea pietrei din ruină.

Fiind ca șoapta clipei, zbuciumată,
Eu, viața, nici nu pot să o mai sufăr,
Și am un testament în umbra mată
Lucind pe ape și pe flori de nufăr.

Valul

(...clipei nopților mele)

Răsare luna dinspre deal
Și noaptea strălucește,
Trece un val și un alt val
Și moare omenește.

În cer lucește câte-o stea
Pentru pământ și soartă
Iar lumea caută în ea
Dacă noroc îi poartă.

Din negrul nopții timpurii
Străluce-n depărtare
O stea cu aripi plumburii
Care apoi dispare.

Și-n locul stelei ce-a pornit,
Din raza ei fierbinte,
Răsare mîndru gînd rostit
Strivit între cuvinte.

Și-un zbor neșters prin amintiri
În ochii tuturor
Răsare-n tristele iubiri
Și plînge aurora.

Și plînge pasul pe urmări,
Căci moarte-nseamnă moarte,
Și totu-i cumul de-ntrebări
Și răbufniri de soarte.

Chiar visul dacă ar pieri,
Răsar în urmă visuri
Și regăsim în zori de zi
Eterne compromisuri.

Tremurător în foc și cer
O umbră strălucește
Sînt valuri chiar cînd valuri pier
Doar timpul le trăiește.

Imposibila iubire

Viața ta în mine e o umbră
Ce-o privesc prin geam cu margini mate,
Amintirile prin lume umblă
Pe deasupra nopților uitate.

Ce-ar putea acum să mă mai lege
De un nume scris într-o agendă?
Cînd privirea vrea a te-nțelege
Tu îmi ceri și inima-n arendă.

Nu mai pot să-mi iau acum un nume,
Să fiu eu, iar, trăznetul de vară.
M-a durut. Știa întreaga lume
Și îmi ești teribila povară.

Ți-am înscris pe viața mea adresa
Cu accente de poveste veche
Și o recitesc uitînd, adesea,
Că viața ta-i fără pereche.

Azi ești doar o palidă adresă,
Asta-i tot ce știu și a rămas,
Și-am pierdut iubirea ta. O lesă
Ce-mi era izbînda de pripas.

Și cum toate-au fost ca o răscruce,
Am visat un zbor spre infinituri,
N-am știut că drumul ne va duce
Cum s-a început, către sfîrșituri.

Și de-mi mai răspunzi la cîte-o șoaptă
Știu că te frămînti și-mparți la trei,
Dar cum gîndul meu nu mai așteaptă,
Plec tot eu, iar tu să faci ce vrei.

Romanță din război

Am prin mine un întreg prădalnic
Și mă zugrăvesc palate vechi,
Visul meu și gândul meu hotarnic
N-are vorbe, plînge în perechi.

Învățînd din mers rostul prostiei
Viața mea e chiar și ea război,
Am uitat aici glasul mîndriei
Și-am să trec cu tancul peste noi.

Nu mai am nici ură, nici voință
Sînt sătul să mor un anonim,
Dar, nemaivînd nici o credință,
Mi-a rămas războiul ce-l trăim.

Îmi zvîcnește viața-n al meu sînge,
Mîngii nori de praf ce îi dezbin,
Îmi e dor în brațe a te strînge,
Pușca-mi plînge însă a destin.

Iar prin gînd uman și provizoriu
Eu voi dezerta de pe pămînt,
Voi pleca tăcut și derizoriu
Să mă-nalț la gradul cel mai sfînt.

E alarmă. Lacrimi îmi bat gîndul,
Îmi iau arma, trebuie să plec
Gîndul meu îl las acum plîngîndu-l
Și spre moarte plec și mă petrec.

Ultima clipă

Cu ochii noștri plini de patimi
Ne revedem când tu revii,
Dar, gândul cum nu ți-l mai știi,
Rămii în șoaptă și în lacrimi.

S-a dus ce-a fost cândva, odată,
Ce lumea-ntreagă a-nșeles,
Dar noi abisul am ales
Și-n el ne-am pus credința toată.

Și tot ce-a fost ne aparține,
Nu vom putea da înapoi,
E totul trist între noi doi
Și doar nimicul ne susține.

Eu mai păstrez în amintire
Acele zile, ca un tot,
Chiar dacă, să-nșeleg nu pot
Ce poate crezi c-a fost iubire.

Dar totul e o grea minciună
Ce am numit-o, noi, mister
Și am urcat-o către cer
Pe un halou de semilună.

A fost ce-a fost de ne-am iubit
Dar gândul rău se înfiripă
Cu fapta lui a și sosit
Și a trecut ultima clipă.
Lacul Roșu

Ființa ta

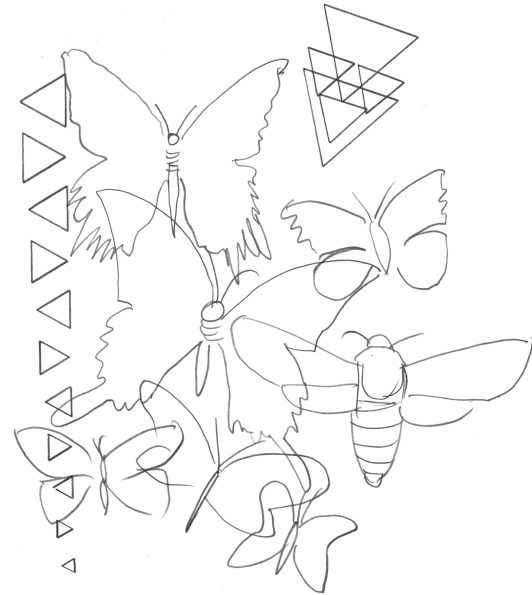
În fulgerul ce nici nu dăinuiește
Un timp al bucuriei îmi aduni,
Iar ființa ta, ce iar m-ademeneste,
M-adună mai mereu dintre furtuni.

Chemînd ca pe-o lumină de tristețe
Ființa ta în gîndul meu șoptit
Credințele mă pradă și-s mărețe
Prin tot ce ne va fi de împlinit.

În roiul anilor ce se așază
Pe tîmple, pe iubire și pe chip,
Ființa ta îmi este blînda rază
Și apă-mi este și îmi e nisip.

Cu buzele udate-n apă vie
A bucuriei mele ești stîndard,
Credință și iubire și mîndrie
Pe chipul meu de-a pururi revanșard.

Dar în aproape toate ce mi-s sfinte
Te voi privi în toate cîte trec,
Vom birui firavele cuvinte
Peste hotare care ne petrec.

Șoaptă de toamnă

Toamna din soare se-adapă,
Nouri de muguri rostesc depărtări,
Unde nebune se-mbracă în apă,
Iarăși ne cheamă, posibil, cărări.

Pod pe marginea
drumului din ceață
scapără licuricii de rouă brumărie
în colivia păsărilor călătoare
pline de învălmășala drumului.

Picături de trandafiri arși
de întreaga vară
colindă un colind înzăpezit
în trecutul An nou și se caută
ca pe un pas al pașilor.

Incinerate flori de frunze picurînd singurătate
ard în orologiul primărilor
de altădată
înveșmintată de atîtea ori
în ordinea anotimpurilor trecătoare.

Toamna din soare se-adapă
Nouri de muguri vestesc depărtări
Unde nebune se-mbracă în apă
Iarăși ne-așteaptă, posibil, cărări.

Atîtea semne

Atîtea semne peste literele lumii
Ce ți se pot necunoscut rosti
Dar literele numai cuvinte pot îngemăna
și într-o ordine firească.
Bietele litere, atît de necunoscute,
n-au voie într-o ordine obscură
ci numai pier
de nu se înșiruiesc firesc.

Iar semnele se pun pe orișunde,
Nu au nici o valoare, uneori.
Te poți uita pe ele fără să le iei în seamă
trecînd și revenind la ele
și într-atîta libertate.

Doar literele, bietele litere
n-au voie și nici vrere
au numai ordinea impusă
de celelalte.

Pe cînd atîtea semne se adună,
întruchipate într-un gînd,
intrînd uneori printre litere.
Dar cad adeseori și de atîtea ori
încît nu ajung literă.

Atîtea altele mai sînt,
dar literele sînt deplin condamnate
să se adune numai în lege
spre a fi cunoscute.

Atîta condamnare în necunoștință
Cu atît cît sunt cunoscute fiecare.

Bietele litere!
Fericitele semne!

Dar vai, e mult mai rău!

Bietele litere!

Suspine

- P. Te-am căutat visînd, în noapte
Și te-am văzut în depărtări,
Și se aud pierdute șoapte
Și pleci și tu și pieri în zări.
- I. Dar eu n-am vrut, să plec, nicicînd,
Și-mi pare rău și îmi dau lacrimi,
Eu doar iubire-ți port în gînd,
De ce mă vrei trăind în patimi?
Cînd rătăcesc cu gînd timid
Prin norii mari ce mă tot cheamă
E un întins pustiu arid
Și plîng opreliște de seamă.
- P. Ascult cum vorba ta-mi ascunde
Fremătătorul adevăr
Și cîntul nostru n-are unde
Să ne mai pună întrebări.

- I. Cînd am pornit pe drum am spus
Că nu-i putere să m-oprească
Dar am ajuns atît de sus,
Peste puterea omenească.
Doar gîndul tău înseamnă-acum
Un drum și-o altă libertate,
Iubirea urmelor de scrum
E taina nopților furate.
- P. Bătătorindu-ne cărarea,
Să declinăm acum cuminți
Din verbe ce-am uitat, uitarea,
Și să plecăm, uitați, în munți.
- I. Ce vrei să spui? Parcă prevăd,
În gînd ai numai despărțire,
Iar cum acum totu-i prăpăd,
Mă cheamă vechea amăgire.
În noaptea plină de fiori,
De e așa rămîn tăcută,
Și voi pleca la primii zori,
Să mă tot pierd, necunoscută.

Plouă nins etern

Ninge și e frig
mă ghemuiesc la rădăcina stejarului
Și-mi ning în ochi
poduri de amintiri.

Clopote de frunze uscate
murmură stindarde în pierzare
către infinit,
către pământ,
către cer.

Păsări migratoare țipă sfârșitului de zi
înmiresmate de puterea vântului.
Boabe mari de ceață umplu văzduhul
și se chircesc în valuri,
trecătoare și supuse.

Neștirbite valuri de oboseală
Se trec prin diminețile toamnei.

Corăbii rătăcite
la porțile dinspre iad
ori spre rai
trec pe malurile apelor.

Ninge, e frig
și mă ghemuiesc la rădăcina stejarului
nins
de tot atâtea zăpezi
și scuturi de amintiri.

Ochii mei reci de albul zăpezilor
Nici nu mă mai recunosc.

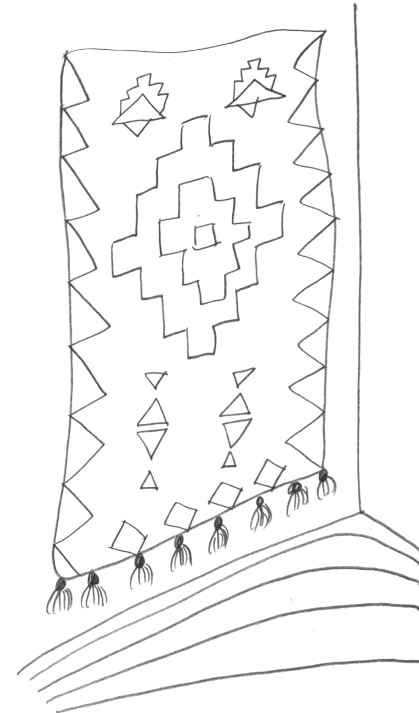
Plouă parcă, nins etern.

Bujor de munte

Caleidoscoapele stelare
Mi se-așază nevăzut pe tîmple
Și mă tot grăbesc să mă întîmple
Într-o prea sublimă nourare.

Cale-nseninată de departe
Urma-năbușită vrea a frînge
Și-o înveșmîntează-n poli de sînge,
Că fugind de viață, fug de moarte.

Nimburi înstelate-mi stau pe frunte
Și-un botez de flăcări am în mîină
Raza de lumină-i cea stăpîină
Din izbucul de Bujor de Munte.

Cîntec

Sună munții și răsună
Privegheați în cer de lună
Și ascunși sub nori de cetini
Își vorbesc despre prieteni,

Călărind pe timpul veșnic
Rostesc pravila cucernic.
Și ascunși cu fruntea-n soare
Susură din ochi izvoare,

Sună munții și răsună
Ca voinicii cînd se-adună
Și-și ridică-o cupă plină
Blestemîndu-ne lumină.

Și ne cheamă către creste
Drumurile din poveste
Și doar doina e stăpînă
Peste frunzele ce-o-ngîină.

Sună munții și răsună,
Cerul nopții li-i cunună.

Iluzie în gând

Retrăind o clipă
Fac de timp risipă,
Gîndul e rănit definitiv.
N-am nici crezăminte
Să mai cred cuvinte,
Piere-n urmă ultimul motiv.

Renegînd privirea,
Caut împlinirea,
Nici o vorbă nu mai am să-ți spun,
Cu credința moartă
Plîngem peste soartă,
Suferința mea-i de om nebun.

Pune mîna-n mîna
Să ascuți ce-ngîna
Clipa mea și gîndul meu meschin,
Dau ultima clipă,
Fac și-acum risipă,
Dar nu pot, nu știu, nu mă închin.

Dau la vorbe drumul
Și culeg tot scrumul
Gîndului ce sens i-am dat, grăbit.
Unul, doi și alții,
Brazii mei înalții
Mă întrebă cum de te-am iubit.

Am iubit la sînge
Și trecut mă frînge,
Nu pot accepta acest motiv:
Valuri peste timpuri
Măsluiesc nisipuri,
Iar eu pierd, pierzînd definitiv.

Pune-o vorbă veche
Peste-a ta pereche
Să dăm foc iluziei în doi,
Am ce am prin mine,
Și chiar îmi convine,
Cînd vegheză noaptea zorii noi.

În sentința rece
Timpul o să plece
Cu un simțămînt necunoscut.
Haide, lasă, lasă,
Să plecăm acasă,
Să privim doar timpul ce-a trecut.

Dacă-n nebunie
Ce a fost să fie
Am crezut că nu-i adevărat,
Să îmi spui de-n lacrimi
Ai cuprins doar patimi
Dintr-un gând cu totul ne'mpăcat.

Eu sînt eu prin mine,
M-ai știut, știi bine,
Că sînt eu și-n vorbe, numai eu,
Adunînd pe toate,
Cu tot ce se poate,
Am pus ce-i al tău lîngă al meu.

Spune-mi prins-ai bine?
Coarda asta ține?
N-am să cad în ultimul rapel?
Nu știi ce înseamnă
Ceea ce mă-ndeamnă
Să fiu nesupus, să fiu rebel.

În credința serii
Cripta primăverii
Mă îndeamnă să pornesc la drum,
Chem de prin unghere
Vorbe și tăcere,
Iar tăcerea ta îmi spune-Acum!

Adunat-ai oare
Nopți și gînd și soare
De înșiri cuvinte fără rost?
Ai alt gînd se pare,
Dar în disperare
Vei uita și ceea ce a fost.

Dacă știi îmi spune,
Gîndul de vrei pune
Peste mine, peste amîndoi,
Nu da importanță
Că e o instanță
Ce ne judecă pe amîndoi.

Eu păstrez în fire
Noapte și iubire
Și-ți dau tot motivul ce nu-l ai,
Dar, cum îți dai seama,
Mă apucă teama
Că nu-i iadul niciodată rai.

Cît păstrezi tăcerea
Regăsesc durerea
De-a trăi la fel în orice zi.
Dar cînd tai în două
Picături de rouă
Uit mereu chiar verbul a iubi.

În aceeași clipă
Noaptea se-nfiripă
Ca să mor mințit și împărțit.
Să ascult în pace
Lumea care tace,
Să-nțeleg al lumii pas mințit.

Umple-mi tu paharul
Să-mi cunosc hotarul,
Dar nu pot să rabd acest mister,
Și ce întâmplare
Trece în uitare
De ne-am avîntat pînă la cer?

Pe obrazul rece
Lacrimi stau să sece,
Gîndu-i mai netrebnic, revanșard.
Ultima ispravă
Mi-o sevesc pe tavă,
Ca în foc nestăvilite să ard.

Peste jocul sorții
Blestema-vor morții
Să rămîn un veșnic exilat.
Hai, ce stai, adună,
Timpul împreună,
Ca să rabd trecutul blestemat.

Crezi în ceva? Crede
Pînă vom purcede
Și ne-om avînta peste avînt,
Plînge de durere
Ultima putere
Și-ți rostesc pierdut acest cuvînt.

Uite, se adună
Și se împreună
Șoapta spune-n toate
Pleacă, nu se poate!

Culegînd complice
Noaptea ferice,
Fie ce-o să fie,
Dă-mi trecutul mie.

De ce...?

-De ce oftezi cînd n-ai motive?
De ce ai gînduri obsesive?
De ce te bați cu ploi de gheață?
De ce aprinzi un foc în ceață?

De ce dai foc la rădăcină
Și recunoști că ești de vină?
De ce te zbați să știi pe toate
Cînd bine știi că nu se poate?

Și chiar, de ce asudă focul?
Tu știi că vatra îi e locul?
De ce te clatini? N-ai motive!
Atîtea-s gînduri posesive?

-Să vă răspund adun cuvinte
Și le aștern pe dinainte,
Oftînd cu lumea veșnic plină
De întuneric și lumină.

Mi-e dor să plîng fără dovadă
Pe ispășirea mea bolnavă.
Plutind în doruri de putere,
Rămîne viața o durere.

Ridic un foc în bezna serii,
M-așez la mesele tăcerii,
Adun și tot adun ca-n mine
Să fie tot ce-mi aparține.

Dar gîndul meu rămîne slugă
La tot ce vorba lumii-ndrugă,
Trăind și despicînd în două
O eră veche și-una nouă.

Nu am motiv dar gîndul zboară
Nici viața nu-i deloc ușoară,
În vorbe care-ajung la mine
E tot ce lumii îi convine.

Dar nu adună astă lume
Decît urmașii după nume,
Nu știe că urmaș se cheamă
Și cel ce tace fără teamă.

Și fără teamă-n gura mare
Dă veste spre întreaga zare,
Dă veste focului să-nvingă
Și-n focul vieții să se stingă.

Eu sînt urmaș al tuturor
Cît ceasurile mai bat ora,
Strămoș al celor ce-or să fie
Cînd vîntul toamnei mă adie.

Și am să plîng și rîd ferice
Și am să mă condamn complice
Și-am să ciocnesc cu fiecare
În clipa lui de disperare.

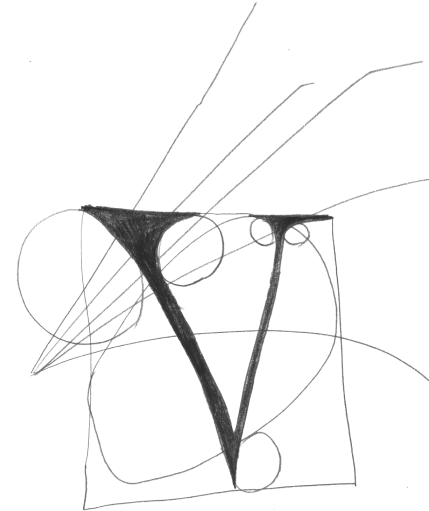
Proces

Ferice mă-nconjoară-o rază
Prin scop, prin țel și prin destin
Și veșnic lumii stau de pază
Și lumii veșnic mă închin.

Declar proces deschis terorii
Și pun dreptatea avocat,
Dar, mincinoși, judecătorii
Mă pun la zid predestinat.

Cu zgomot propriu, iluzoriu,
Lucește un afet de tun
Și-n prăbușiri, inchizitoriu,
Nici vorbe nu mai am să spun.

În vechi instanțe prăbușite
Se judecă proces meschin
Dar toate plîng neauzite
Pe norii negri care vin.

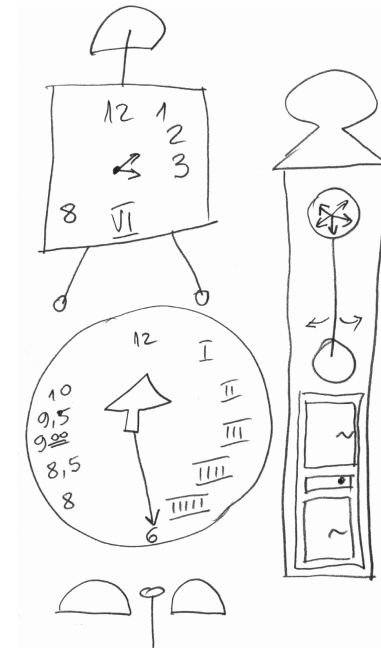

Victorie

Cu fruntea aplecată
și senină
Îți dau și viața mea
să ai lumină,

Ridică un topor,
cu sfiiciune,
Și mi-l aruncă-n cap
ca pe-un tăciune.

Apoi dă-mi ultima iertare
și mereu
Învinge-mă!
 Învinge-mă!
 E dreptul tău!

Ceasurile

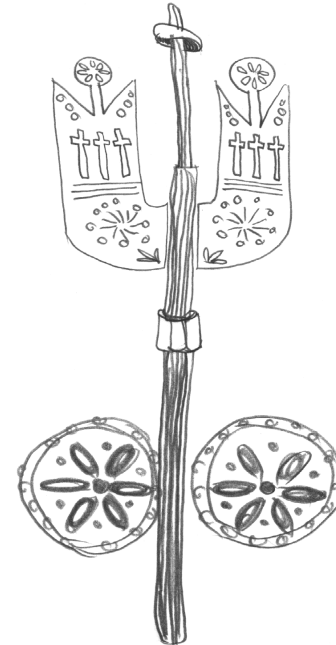
Se-aude ceasu-n turn la primărie,
 Tu-mi spui că o să plouă prin vecini,
 Eu nu-ți mai spun nimic, de bucurie
 că trandafirii toți sînt plini de spini.

Se-aude, bate ceasul din perete,
 Tu-mi spui cum că afară sînt furtuni,
 Eu nu mai spun nimic, deși, pe îndelete,
 aș vrea să ne iubim ca doi nebuni.

Cînd toate ceasurile își bat ora,
 Tu-mi spui că vor mai exista povești,
 Eu nu-ți mai spun nimic, căci tuturorora
 le e cumva necaz că le iubești.

Dar ceasurile iar încep să bată
 Și bat ultima oară-n astă zi,
 Cînd ceasurile-n ziua cealălaltă
 trecutele iubiri vor împlini.

Acum încep și clopote să bată
 dar bat așa cum nu au mai bătut,
 O melodie veche și uitată.
 Și iarăși, tot așa, ca la-nceput.

Pașaport

Addenda

Opreliște stingheră se aduce
Pe plînsul împlinirii de cîndva
Punînd un nume care mă purta
Pe umbra unui om cu chip de cruce.

Și pavăză firească în chirie
Adulmecă miresmele de nori,
Din primii pași pînă la primii zori,
Înduplecat pe-o fulgerare vie.

Horizontal pe muchia obștească
În fuga-n care toate se pătrund,
Întrebătoare orele se-ascund
Pe-o neștiută zodie firească.

Impresii după citire

“Pașaport” - un volum de poezie ce se vrea și reușește cu succes să fie un pașaport spre sufletul lui Daniel-Dumitru Darie.

“La vama dintre șoaptă și îndemn” am luat pașaportul spre lumea lui Daniel-Dumitru Darie, o lume intensă, plină de pasiune și de dragoste. Am citit și recitat fără întrerupere fiecare vers, fiecare poezie, cu o emoție și o trăire ce le credeam uitate demult. Am trecut pe rând de la starea ce mi-a transmis-o autorul, prin trăirea dragostei pentru ființa iubită, la emoția pentru dragostea de țară și de neam, dragoste, pe care, prea puțini dintre noi au astăzi curajul să o mai recunoască sau să se mai gândească dacă o mai simt sau nu. Pentru că, înainte de tot și de toate, înainte de a fi poetul care este, Daniel-Dumitru Darie, este un adevărat patriot și asta se reflectă în fiecare vers al lui.

Când o creație este bine scrisă nu poți avea curajul și nici dreptul la critică. Așa cum nici eu nu am curajul de a alege o poezie din acest volum și să spun: aceasta poezie este deosebită - pentru că tot ce scrie Darie – pentru mine este deosebit.

Darie este înzestrat cu acel spirit, Dumnezeiesc așa spune, repezit și rebel, dar în același timp, sigur pe el, care știe să transmită prin vers și poezie trăiri intense ce răscolesc și condamnă în același timp la dragoste, la viață, la dorință.

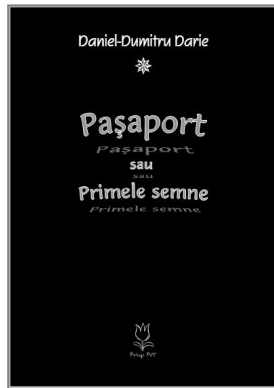
“Omule păstrează-te frumos” – este motto-ul de viață al omului Daniel-Dumitru Darie. Și Daniel-Dumitru Darie este, nu numai un om care s-a păstrat frumos – este un om deosebit cu un suflet pe măsură.

< Adnas > Sanda Nicucie

Cuprins

Eu, ca prefață	5
Gînduri către cititori	15
Lacrima	17
Drum spre creste	19
Umbra	21
Firesc să cad	23
Ultima toamnă	25
Sfirșit de an	27
Zidire	29
Tîrziul An Nou	31
Cer de apă	33
Fără timp	35
Ecou	37
Fără drept	39
Ploaia	41
Stih	43
Retragere	45
Insemn	47
Am fost	49
Cuvînt paradoxal	51
Iubire în furtună	55
Discurs total	57
Pașaport	59
Parapet	63
Tîrg	65

Elegia călărețului fără cal	69
Nevralgie	71
Unire în munte	73
Dar	75
Scrisoare cu ultima fotografie	77
Joc	79
Pe flori de nufăr	83
Valul	85
Imposibila iubire	87
Romanța din război	89
Ultima clipă	91
Ființa ta	93
Șoaptă de toamnă	95
Atîtea semne	97
Suspine	99
Plouă nins etern	101
Bujor de munte	103
Cîntec	105
Iluzie în gînd	107
De ce	113
Proces	117
Victorie	119
Ceasurile	121
Addenda	123
Punctul unui semn	C4

Daniel-Dumitru Darie

+40722620182, +40749206595

ddarie@yahoo.com

www.timpul.ro/clubt/index.php?go=showuser&item=525

www.poezii.ro/poezii.php?author=8614

www.europeea.ro/atelierliterar/index.php?afiseaza_texte_autor=589

+40726236385

fax: +40252317049

xixquantum@yahoo.com hypercomm@clicknet.ro

+40728121824

Contact:
romanian3d@yahoo.com